

“Mijn Heer, mijn God”, zegt Thomas. Dat is de eerste en ook de kortste geloofsbelijdenis van de Kerk. Drie woordjes die ruimte laten voor ieders eigen geloof. Ieder kan voor zichzelf uitmaken wat hij verstaat onder ‘Mijn Heer, mijn God’. In onze parochie geloven we niet allemaal hetzelfde, we lopen niet als soldaatjes in het gelid. Wat we geloven, dat kan mijlver uit elkaar liggen. Maar toch zitten we samen in de viering. En met recht en reden.

Het evangelie vertelt ons niet wat we moeten geloven. De evangelie-verhalen lijken eerder op een kruiswoordpuzzel, elke dag weer een nieuwe, al heeft de Kerk er vaak de krant van morgen van gemaakt waarin de oplossing staat van het kruiswoordraadsel van vandaag. De Kerk doet elke dag alsof het al morgen is, terwijl wij zitten te ploeteren en zweten op de puzzel van vandaag.

Ook op het evangelie van vandaag kun je heel wat puzzelen en zweten. “Omdat je me gezien hebt, geloof je. Gelukkig zij die niet zien en toch geloven”. Wat bedoelt Jezus? Geloof Thomas nu en is hij daarom gelukkig, net als zij die niet gezien hebben en toch geloven? Of gelooft hij eigenlijk helemaal nog niet? “Omdat je me gezien hebt, dénk je dat je gelooft. Maar je gelooft niet echt. Gelukkig zij die niet zien en toch geloven”.

Geen mens komt tot geloof door te zien. Jezus is geen tovenaars in wie je gaat geloven omdat hij wonderen doet waarmee je je voordeel kunt doen, met wie je zelfs uit de dood kunt opstaan. Wat zou dat voor een geloof zijn waarvan je beter wordt? Dat is hetzelfde als wat mensen doen die geen snars geloven. Nee, je gelooft niet om ervan te profiteren, en van zien gaat geen mens geloven. Tenminste niet in Jezus. Jezus prikt er zo door heen.

Maar van de andere kant, stel je voor: Thomas legt zijn handen in Jezus' wonden. Een bewegend moment, hij wordt diep geraakt en ontroerd. Degene met wie hij jarenlang is opgetrokken, van wie hij is gaan houden, wiens dood hem heeft getroffen tot in zijn merg, diens wonden voelt hij nu tussen zijn vingers. Je moet wel een steen zijn om op zo'n moment niet te gaan geloven. Zou Thomas' geloof geen echt geloof zijn? Moeilijk voor te stellen.

Weet u wat Jezus bedoelt? Ik niet.

Binnenkort beginnen we in de parochie met gespreksgroepen om met elkaar van gedachten te wisselen over Kerk en geloof. Maar niet omdat we uiteindelijk, als ideaal, allemaal samen zouden moeten komen in één en hetzelfde geloof. Voor een levendige parochie is het niet nodig om allemaal hetzelfde te geloven.

Maar wat dan wel?

Harry Kerckhoffs zei in zijn overweging op tweede Paasdag: Pasen en Pinksteren vallen op één dag. Met Pasen begint ook Pinksteren. De lezing van vandaag is een Pinksterverhaal. De beginnende kerk is een kleine bedreigde minderheid. De leerlingen zijn bang en sluiten de deur, mensen durven zich niet bij de gemeenschap aan te sluiten. En toch doen de apostelen tekens en wonderen, de gelovigen trotseren joden en Romeinen en komen eensgezind bijeen in de tempel, het volk is vol goede wil en sympathie en sommigen zetten de stap en gaan mee doen. Ziet u het voor zich? Daar gebeurt iets, het is het verslag en relaas over vuur en gedrevenheid, over enthousiasme en inspiratie, over helpen en doen. Het vuur breidt zich uit als een veenbrand en grijpt de mensen aan die hun zieken van alle kanten naar de kerk slepen, en ja, opeens horen ook de zieken er bij die men meed als de pest. Een Pinkstermoment. Wat de mensen precies geloofd hebben, dat staat er niet. En het doet er ook niet toe.

Die jonge gemeenschap van toen, dat is onze eigen parochie. We zijn klein en staan midden in een steeds onzekerder wereld. Maar wij komen samen, eensgezind. Ongeacht wat wij nu precies wel of niet geloven, wij zijn verenigd in eendracht en eensgezindheid. Er is een reden waarom wij samenkomen, elke week. Ook bij ons is er vuur en gedrevenheid, ook wij doen tekenen en wonderen, en brengen mensen samen en zorgen er voor dat iedereen mee kan doen die daarnaar verlangt. Het veenbrandje is niet kleiner dan toen, tweeduizend jaar geleden. Het is hetzelfde vuur, dezelfde brand. We zijn een Pinksterkerk. Amen.